

των τὸν ἀνακαινισμόν, τὴν νεότητά, τὴν ἀναζύμωσιν, τὸ μέλλον, τὴν ἐθνικὴν ζωὴν. Τὸν Φιλαδέλφειον διαγωνισμόν τὸν κατήντησαν ἀνάξιον τοῦ προσρισμοῦ του. Ἡ στερίωσις του δὲν εἶνε προῖον στερίωσεως γενικῆς. Δὲν ἀποβαίνει, ὡς θὰ ἐδικαιούτο τις νὰ περιμένη ἐξ ἐνδὸς τοιοῦτου ἀγῶνος, τὸ κάτοπτρον τῆς παρ' ἡμῖν φιλολογικῆς κινήσεως, ὅχι τόσο πτωχῆς, εὐτυχῶς, ὅσον θὰ ἐξήγετο ἐξ αὐτοῦ. Ἐγὼ δὲ διὰ τοῦτο θὰ ἠυχόμην ἢ ἀνακαινισθῇ ἐπὶ νέων βάζεων ἢ καλλίτερον νὰ παύσῃ ὁ Φιλαδέλφειος ὁλοτελῶς.

ΑΝΤΙΑΛΛΟΣ

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ Κ^α HANNAH LYNCH

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Χωριόμυς

Ὁ Γουσταῦς ἐπέμεινε νὰ ἐπιστρέψῃ μόνος εἰς Ξυνάραν, — μόνος μὲ τὰς θλιθεράς σκέψεις του. Ἡ Ἰναρίμνη ὑπέκλινε εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πατρός της καὶ ὑπέκυψεν εἰς τὸν χωρισμόν. Τοῦτο μόνον ἐσκέπτετο.

Ὁ Κος Τελάχας ἀνεχώρησεν ἐπὶ τοῦ ἡμιόνου του καὶ ὁ Γουσταῦς τὸν ἠκολούθησε πεζός, μὴ γνωρίζων ποῦ πηγαίνει, βαδίζων αὐτομάτως, ἀσκοπῶς. Ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ φανῇ ἀνίσχυρος κατὰ τῆς λύπης, δὲν κατεδέχετο νὰ καταβληθῇ ἀπὸ τὴν ἀδημονίαν. Συνησθάνετο ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔχασε κατέστρεψε τὴν ὑπαρξίν του, ἀλλὰ καὶ ἡ συναίσθησις τῆς ἀξιοπρεπείας του ἐξανίστατο κατὰ τῆς συμφορᾶς του. Εἶπεν ὅτι θὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἰναρίμνης. Ἡ ἀποφασίς της ἐμαύριζε διὰ παντός τὴν ζωὴν του, δὲν ἤρμωζεν ὁμῶς εἰς αὐτὸν ν' ἀφελθῇ εἰς τὴν ἀπόγνωσιν.

Ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸ χωρίον Στενὴν, εἶδε ὁμιλον χωρικῶν εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Εἰσῆλθε καὶ αὐτός, χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ καὶ ὁ ἴδιος διατί' ἡ μικρὰ σκοτεινὴ ἐκκλησία ἐρωτίζετο ὑπὸ τῶν ἀναμμένων κηρίων, πρὸ τοῦ ἱεροῦ δέ, ἐπὶ τραπέζης, ἔκειτο δίσκος μὲ ζαχαρικά, καὶ ἐπ' αὐτοῦ δύο λαμπάδες καὶ δύο στέφανοι ἀνθινοί. Μὲ τὴν ἀτάραχον περιέργειαν ἀνθρώπου ἀδιαφοροῦντος πλέον διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἐπροχώρησε πρὸς τὸ ἱερόν, ἐστηρίχθη ἐπὶ μιᾶς στήλης καὶ παρετήρει τὰ γινόμενα.

Χωρικός νέος, φέρων τὴν ἄνοστον εὐρωπαϊκὴν ἐνδυμασίαν, ἀντὶ τῆς παλαιᾶς νησιωτικῆς στολῆς, ἔστεικεν ἐκεῖ, περιστοιχισμένος ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους του. Ἡ ἐκφρασίς του ἐμαρτύρει τὴν συνήθη νευρικὴν ταραχὴν παντός εὐτυχοῦς θνητοῦ εἰσερχομένου εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ γάμου. Ἐντὸς ὀλίγου ἠκούσθη κίνησις καὶ βοή πρὸς τὸ μέρος τῆς θύρας καὶ νέα εὐρωστος εἰσή-

χθη θορυβωδῶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐντὸς κύκλου δορυφόρων θηλυκῶν. Δὲν ὤψωσε τὸ βλέμμα πρὸς τον γαμβρόν, οὔτε πρὸς κανένα ἄλλον. Ταπεινὴ καὶ σκυθρωπὴ, ἐβάδιζε μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν γῆν προσηλωμένους.

Ἐφόρει φακιόλι χρωματισμένον εἰς τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ παχὺς λαίμῳς καὶ τὰ ἐργατικά δάκτυλά της ἦσαν φορτωμένα μὲ ψέλια καὶ δακτυλίδια. Εἶχεν ὅλα της τὰ καλὰ ἐπάνω της καὶ ὁμῶς ἐφαίνετο ἡ ταλαίπωρος τόσο ἀξιολύπητος! Ὁ Γουσταῦς τὴν παρετήρει συμπαθῶς. Τοῦ ἐφαίνετο φυσικόν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἰδικῆς του ἀθυμίας, νὰ βλέπῃ καὶ τοὺς ἄλλους ὅλους κατηφείς. Τρεῖς ἱερεῖς ἐξῆλθον διὰ νὰ συζεύξουν τὸ ἄχαιρον ζεῦγος. Ὁ Γουσταῦς παρηκολούθει προσεκτικῶς τὰ κινήματά των. Τοὺς ἤκουσε τονθορῶζοντας τὰς γαμηλίους εὐχάς, τοὺς εἶδε τείνοντας τὸ εὐαγγέλιον πρὸς ἀσπασμόν εἰς τὸν γαμβρόν καὶ εἰς τὴν νύμφην, καὶ δίδοντας εἰς αὐτοὺς ἀνὰ μίαν λαμπάδα ἀναμμένην. Εἶδε τοὺς νεόνυμφους ἀνταλλάσσοντας τὰ δακτυλίδια καὶ στεφανωμένους μὲ τὰ ἀνθινὰ στέφανα, τὰ ὅποια τρεῖς ἀντήλλαξεν ὁ κουμπάρος ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των.

Ὁ Γουσταῦς ἐμειδίασεν ἀκουσίως βλέπων τὸν φραγκοφορεμένον γαμβρόν στεφανωμένον μὲ ἄνθη καὶ ἐξεπλάγη ὅτε ἱερεῖς καὶ κουμπάρος καὶ συγγενεῖς, καὶ οἱ νεόνυμφοι μὲ τὰ στέφανά των, συνδεδεμένοι διὰ τῶν χερῶν ἤρχισαν σοβαρῶς τὸν κυκλοτερῆ χορόν των, τρεῖς ἐπαναληθθέντα περὶ τὴν τράπεζαν. Κύριε τῶν Δυνάμεων! Θὰ ὑπεβάλλετο καὶ αὐτός εἰς παρόμοια πράγματα ἐὰν ἐνυμφεῖτο τὴν Ἰναρίμνην; Θὰ ἐγύριζε καὶ αὐτὸς ἀνθοστεφανωμένος γύρω καὶ γύρω, ὡς εἰς κύκλον ναυτῶν ἀνασυρόντων τὴν ἀγκυραν; Τὸν ἀνεκούφισε κάπως ἡ περιφρόνησις μὲ τὴν ὁποίαν ἔβλεπε τὰ προσόρτια ἐκεῖνα τοῦ συζυγικοῦ βίου, ὅτε δὲ τὰ παιδιὰ ἐκεῖ ἀνεποδογύρισαν τὸν δίσκον καὶ ἤρχισαν ν' ἀρπάζουν τὰ σκορπισθέντα κατὰ γῆς ζαχαρικά, καὶ οἱ ἱερεῖς ὀργισθέντες ἐπέπλητον καὶ ὕβριζον τὰ παιδιὰ, ὁ Γουσταῦς ἐκάγχασε γέλωτα θλιβερόν, καὶ ὠθῶν καὶ ὠθοῦμενος ἐξῆλθε τῆς ἐκκλησίας.

Διῆλθε τὸ χωρίον, καὶ ἐξῆκολούθησε τὸν κατήφορον τὸν ἄγοντα εἰς Ξυνάραν. Ἡ καρδιά του ἦτο βαρεῖα, ἐσυλλογίζετο τὴν Ἰναρίμνην, καὶ εἰς τὰς θλιθεράς του σκέψεις ἀνεμινγέτο ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀπαθοῦς, βλακώδους ὕφους τῆς χωρικῆς νύμφης καὶ τῆς στεφανωμένης κεφαλῆς τοῦ παρὰζαλισμένου γαμβροῦ. Τίς οἶδεν! Ἴσως ἡ σκηνὴ ἐκεῖνη ἦτο ἡ ἀληθὴς εἰκὼν τοῦ συζυγικοῦ βίου, — ὅχι τὸ ἰδεώδες τοῦ ὁποῖου τὴν πραγματοποιήσιν ἠθέλησε νὰ ἐπιδιώξῃ.

Ὅτε ἐπλησίαζε πρὸς τὸ Κάστρον, ὁ Γουσταῦς παρήτησε τὸν δρόμον καὶ ἀναρριχώμενος ἐπὶ τῶν βράχων ἀνέβη εἰς ἓν ὕψωμα. Ἐκεῖ ἐξηπλώθη καὶ ἔβλεπε τὸ ὑπὸ τῆς ἐσπέρας σκιαζόμε-

νον πέλαγος. Ἡ ἡμισέληνος ἤρχιζε νὰ λάμπη εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ τὰ ἄστρα ἐφαίνοντο ὡς σταγόνες πυρὸς κρεμάμεναι ἀπὸ τὸ στερέωμα. Τὴν σιωπὴν διέκοπτε μόνον ἀπὸ μακρὰν ὁ κρότος τῶν χειμάρρων εἰς τὰς μαρμαρίνας κοίτας των καὶ οἱ κώδωνες τῶν ποιμνίων τὰ ὅποια οἱ βοσκοὶ ὠδήγουν εἰς τὰς μάνδρας. Ποῦ καὶ ποῦ ἐφωτίζετο κανὲν παρὰ θυρον μακρὰν, καὶ ἀνεπόλει ὁ Γουσταῦος διηγήματα πρὸ ἐτῶν πολλῶν ἀναγνωσθέντα, ὅπου τὸ φῶς εἰς τὸ παρὰ θυρον ἦτο σύνθημα πρὸς ἐραστὴν ἢ σημεῖον πρὸς σύζυγον διωκόμενον. Ἡ σκέψις τῆς μελλούσης ἐρημώσεώς του ἐπλημμύριζε τὴν ψυχὴν του. Ἐν μόνον παρὰ θυρον ἤθελε νὰ ἴδῃ φέγγον δι' αὐτόν, ἀλλ' ἐκεῖνο θὰ μείνῃ σκοτεινὸν διὰ παντός! Ἠγέρθη διὰ μιᾶς μὲ ἀπόφασιν νὰ μὴ ἀφήσῃ τὴν λύπην νὰ τὸν κυριεύσῃ. Κατέβη διὰ μέσου βράτων καὶ ἀκανθῶν ἀπὸ τὸν βράχον καὶ ἐξηκολούθησε μὲ βῆμα ταχὺ τὸν πρὸς τὴν Ξυνάραν κατῆφορον.

Ὁ Μῆτρος τὸν εἶδε διαβαίνοντα μὲ τὰ χεῖλη σφυγμένα, μὲ τὰ βλέμματα ἀφρημένα. Τὸν παρετήρησε σιωπῶν καὶ ἔπειτα στρεφόμενος πρὸς τοὺς γνωστούς μας φίλους του.

— Ἐρχεται ἀπὸ τὴν Μουσουλῶν, εἶπε. Τὰ ἔμαθα. Γρήγορα θὰ ἔχωμεν γάμους.

— Καλοκαμωμένος ἄνθρωπος, υπέλαβεν ὁ Γιάννης.

— Καλοκαμωμένος, ἐπανέλαβεν ὁ Μῆτρος, ἀλλὰ παίρνει καὶ ὠραίαν γυναῖκα. Τὸ μόνον κακὸν τῆς, ὅτι ἔχει ὑψηλὰ τὴν μύτην καὶ φέρνει ἀπὸ τὴν Σύραν τὰ φορέματά της.

— Εἶναι ὅμως προκομμένη, παρετήρησεν ὁ Μιχάλης. Δὲν βλέπεις τί ὠραία γράφει τὰ γράμματα τῶν γυναικῶν μας; Δὲν ἤξεύρω τί θὰ κάμουν ὅταν μᾶς φύγῃ.

Εἰς τὸ προαύλιον τῆς οἰκίας ὁ Γουσταῦος ἐπέ-
 ρασε πλησίον τοῦ Ἀριστείδου χωρὶς νὰ δώσῃ προ-
 σοχὴν εἰς τὸ λοξὸν βλέμμα του. Παρέκει δὲ ἡ
 καλόκαρδη Ἀνουντσιάτα, μὲ τὰ μανίκια σηκω-
 μένα, ἔδενε ἐντὸς ἄσπρου πανίου τὴν μιζύθραν
 τῆς. Ὁ Γουσταῦος τὴν ἐπλήσιασε καὶ μὲ φωνὴν
 προδίδουσαν τὴν θλίψιν τῆς ψυχῆς του.

— Φεύγω, εἶπε.

Ἡ ἀγαθὴ γραῖα ἀπέθεσε τὴν μιζύθραν, ἐσφόγ-
 γισε τὰς χεῖρας εἰς τὴν ποδιάν της καὶ ἔθλιψε
 τὴν χεῖρα τοῦ νέου.

— Ὁ Θεὸς μαζί σου, παιδάκι μου. Τὰ ἔμαθα
 ὅλα. Καὶ ὅμως διατὶ νὰ φύγῃς, δὲν τὸ ἐκα-
 τάλαθα. Ἄς ἦσαι Τοῦρκος. Δὲν σὲ κάμνομεν
 Χριστιανόν, ἂν ἀγαπᾷς τὴν Ἰναρίμην;

— Ἄν τὴν ἀγαπῶ! ἀνέκραξεν ὁ Γουσταῦος.

— Ἀποῦ ὅμως πρέπει καὶ καλὰ νὰ φύγῃς,
 ἐπανέλαβεν ἡ γραῖα, πῆγαινε τώρα καὶ ἔχει ὁ
 Θεός! Ἐγὼ σ' ἔχω 'ς τὴν καρδιάν μου, ἐπρό-
 σθεσε μὲ προφανῇ συγκίνησιν.

Ὁ Γουσταῦος ἠσθάνθη τὰ δάκρυα πολὺ πλη-
 σίον εἰς τὰ βλέφαρά του. Ἐστράφη διὰ μιᾶς καὶ
 ἐβάδισε πρὸς τὴν οἰκίαν. Εἰς τὴν αἵθουσαν ἤϊρε
 τὸν Κον Τελάχαν περιπατοῦντα ἄνω καὶ κάτω
 μὲ ἀνήσυχα βήματα.

— Λοιπόν, Κύριε Τελάχα, εἰσθε ἀκλόνητος;
 Πρέπει νὰ ἀναχωρήσω χωρὶς ἐλπίδα ἐπιστροφῆς;

— Πρέπει, εἶπε σοδάρως ὁ γέρον. Οὔτε σὺ
 οὔτε ἐγὼ δὲν ἠμποροῦμεν ν' ἀλλάξωμεν τὴν κα-
 ταγωγὴν σου.

Ὁ Γουσταῦος δὲν ἐπερίμενε ἄλλην λέξιν. Εἰ-
 σῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐσύναξε μὲ βίαν τὰ
 πράγματά του, καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὴν αἵθουσαν
 κρατῶν τὸν σάκκον του ἑτοιμόν.

— Πῶς θὰ ὑποφέρῃ τὴν λύπην τῆς, ἡρώ-
 τῃς δειλῶς.

— Εἶνε δυνατὴ καὶ γενναία. Θὰ τὴν ὑπερνι-
 κήσῃ.

— Ἀλλά, δι' ὄνομα Θεοῦ, δὲν λαμβάνετε ὑπ'
 ὄψιν τί αἰσθάνεται μία νέα; Ποία δύναμις ἡμ-
 πορεῖ νὰ διαλύσῃ ἢ νὰ καταβάλλῃ τῆς καρδίας
 τὰς ὁρμὰς; Τὴν ἔνωσιν δύο ψυχῶν ποῖος φραγ-
 μὸς ἡμπορεῖ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ; Θυσιάζετε τὴν
 εὐτυχίαν τῆς χάριν τῆς πατριωτικῆς σας ἀλα-
 ζονίας!

Ὁ Κος Τελάχας ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ
 τὴν χεῖρά του καὶ εἶπεν ἡσύχως:

— Δὲν γίνεται ἀλλέως. Μᾶς δεσμεύουν ἀμετα-
 κλήτως δεσμὰ ἱερώτερα ἀπὸ πᾶσαν ὑπαγόρευσιν
 τῆς καρδίας. Ὑπάρχουν παραδόσεις προγονικαὶ
 ἰσχυρότεραι πάσης ἀντιρρήσεως, — ὑπάρχουν
 ἐξευτελισμοὶ τοὺς ὁποίους δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς ν'
 ἀντιμετώπισῃ, ὅσον ἐλεύθερος προλήψεως καὶ ἂν
 εἴνε. Ἐὰν ἦσαν ἀλλέως τὰ πράγματα, θὰ τὸ
 εἶχα τιμὴν μου καὶ θὰ τὸ ἐθεώρουν εὐτυχίαν τῆς
 θυγατρὸς μου, νὰ σοῦ τὴν δώσω. Τώρα δὲν γί-
 νεται. — Θ' ἀναχωρήσῃς, καὶ θὰ μᾶς λησμονή-
 σῃς. Ἀλλ' ἔσο βέβαιος, ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκε-
 σαι, ὅτι αἱ εὐχαὶ μας σὲ συνοδεύουν.

— Ἀπεχαιρετίσθησαν ὡς φίλοι παλαιοὶ καὶ
 ἀπεχωρίσθησαν. Ὁ Ἀριστείδης ἐπερίμενε εἰς τὴν
 αὐλὴν μὲ δύο ζῶα ἑτοιμα. Ἀνέβη ὁ Γουσταῦος
 εἰς τὸν ἡμίονον καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ αὐξάνοντος
 σκότους τῆς ἐσπέρας ἀπεμακρύνθη τῆς Ξυνάρας,
 διευθυνόμενος πρὸς τὴν πόλιν.

.....

Τὴν ἐπιούσαν ἐτάραξε τὴν πένθιμον ἡσυχίαν
 τοῦ Κον Τελάχα ἡ παραζαλισμένη ἐπιστολὴ τὴν
 ὁποίαν ὁ ἀδελφὸς του Κωνσταντῖνος ἔγραψε τὴν
 παραμονὴν τῆς μονομαχίας του μὲ τὸν Σταῦ-
 ρον. Τὴν συνώδευε δὲ καὶ ἐπιστολὴ τοῦ γενναίου
 ὑπολοχαγοῦ, περιγράφουσα πομπωδῶς τὰ τῆς
 μονομαχίας. Ὁ Μιλτιάδης καθυσύχαζε τὸν
 Κον Τελάχαν ὡς πρὸς τὴν πληγὴν τοῦ ἀδελφοῦ
 του. Δὲν ἦτο ἐπικίνδυνος, ἀλλ' ὅπως δήποτε ἡ

θεραπεία ἀπῆτει χρόνον καὶ θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον ἂν ἀπεφάσιζεν ὁ Κ^{ος} Τελάχας νὰ ἔλθῃ οἰκογενειακῶς εἰς Ἀθήνας.

— Ἐχει ἀνάγκην ἀλλαγῆς ἡ Ἰναρίμη, ἐσκέφθη ὁ γέρον. Πηγαίνωμεν εἰς Ἀθήνας!

Ἐπεβίβασθησαν λοιπὸν ἐπὶ τοῦ πρώτου διὰ Πειραιᾶ ἀτμοπλοίου, ὁ δὲ γέρον ἐχάρη βλέπων ὅτι ἡ Ἰναρίμη ἔστρεψε περίεργον τὸ βλέμμα εἰς τὰ περὶ αὐτὴν καὶ ἐθεώρησε τοῦτο ὡς καλὸν οἰωνόν.

ΜΕΡΟΣ Γ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Ροδόλφος καὶ Ἀνδρομάχη.

Παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιάς. Ἡ ὁδὸς Ἐρμού πατεῖς με πατῶ σε. Ὁ κόσμος φωνάζει, γελᾷ, συνωθεῖται. Βοή καὶ σύγχυσις! Ροκάναι ἐδῶ, σφυρίκτρα ἀπ' ἐκεῖ. Ὁ θόρυβος καὶ ἡ κίνησις ζαλίζουν καὶ ὀρασιν καὶ ἀκοήν. Ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι φαίνονται μεθυμένοι ἀπὸ εὐχαρίστησιν. Τινὲς φέρουν ἀνθοδέσμας, ἄλλοι τρώγουν γλυκύσματα, καὶ γελοῦν καὶ συνωθοῦνται εὐθύμως. Ὡ! τί θέαμα παράδοξον καὶ ἐλεεινόν ἡ ἐορτάσιμος στολὴ πόλεως Ἀνατολικῆς! Πόσον κουραστικὴ ἡ θορυβώδης εὐθυμία τῆς, πόσον ἀπελπιστικὴ ἡ ἄρρυθμός τῆς ἐπίδειξις. Καὶ χύνει παντοῦ ὁ δυνατὸς ἥλιος τὸ θερμὸν φῶς του, χωρὶς ἔγνος σκιᾶς ὅπου ν' ἀναπαυθῇ ὁ πονῶν ὀφθαλμός, καὶ πληροὶ τὸν ἀέρα ἡ ἀδιάκοπος βοή τῶν φωνῶν, καὶ προσβάλλονται δυσaréτως ὅλαι αἱ αἰσθήσεις συγχρόνως.

Ξένοι καὶ ἐντόπιοι, ὅλοι ἦσαν ἔξω. Ἰδοῦ, ἀναγνωρίζομεν μετὰ τοῦ πλήθους παλαιούς γνωρίμους. Ὁ Ροδόλφος Ἐρεστιάιν, ἀπωθὼν μὲ τοὺς ἀγκωνάς του ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ, ἀνοίγει τὸν δρόμον καὶ στρέφεται ὁλονὲν μὲ ὕψος προστατευτικὸν πρὸς τὴν Ἀνδρομάχην μὲ τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς τῆς ἀστράπτοντας ἀπὸ εὐχαρίστησιν, τοὺς ὀφθαλμούς τοὺς ὁποίους εἶδομεν δακρυσμένους καὶ ἐντροπαλοὺς εἰς τὸν χορὸν τῆς Κυρίας Ἰαροβίσκη. Πόσον εὐτυχεῖς καὶ ἀμοιβαίως ἐνθουσιασμένοι φαίνονται καὶ οἱ δύο τῶν. Ἰδοῦ, ὀπισθὲν τῶν, καὶ ὁ ἐνδοξος Μιλτιάδης σύρων εἰς τὸν βραχίονά του τὴν παχείαν, ἀσθμαίνουσαν μητέρα του. Ὑπῆρξε ποτὲ κατακτητῆς ἐπιβλητικώτερος, ἥρως ἐπιδεικνύων μεγαλοπρεπέστερον τὸν ἥρωισμόν του; Πῶς ἦτο δυνατὸν ν' ἀκούη τις τὴν σφοδρὰν σπάθην του κτυπῶσαν τὴν γῆν, — πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ βλέπῃ τὰ κόκκινα πτερὰ τοῦ λοφίου του σειόμενα ὑπεράνω τοῦ εὐγενοῦς μετώπου του, καὶ νὰ μὴ εὐχαριστῇ τὸν Παντοδύναμον ὅτι δὲν ἔπλασε περισσότερους τοιοῦτους ἥρωας, — διότι τότε τί θὰ ἐγίνετο ὁ κόσμος, — ποῖος θὰ ἀπέμενε ζωντανός!

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀντὶ νὰ σφάξῃ Τούρκους,

ὁ ἥρως ἤρκειτο εἰς τὸ νὰ σφάξῃ καρδίας γυναικῶν. Στρήθων τὸν ἀνδρικὸν μύστακα, ἐφαίνετο ἐπιβλέπων πατρικῶς τὸ προπορευόμενον νεαρόν ζεῦγος, ἀλλὰ τὸ ἀνήσυχον βλέμμα του ἀνέζητει παντοῦ τὸ τελευταῖον τοῦ θύμα, τὴν δεσποινίδα Μέρην Περπινιάνη, ἐνῶ ἡ μήτηρ του συρομένη μὲ κόπον εἰς τὸ πλευρόν του, ἀνέπνεε βαρέως. Καὶ ἔλεγεν ἐπανειλημμένως «πῶ, πῶ, τί κόσμος;» καὶ ἐσπόγγιζε ἀδιακόπως τὸν ἰδρώτα ἀπὸ τοῦ παχὺ πρόσωπόν της.

Ἐν τούτοις ὑπεράνω τοῦ προπορευομένου νεαροῦ ζεύγους ἐπτερυγίζεν ἀόρατος ὁ Ἐρως. Τὸν Ροδόλφον ἐκυρίευσ ἡδυπαθὴς ταραχή, ἀπηλλαγμένη ὅμως πάσης τρικυμιώδους ὀρμῆς. Ἡ νεανικὴ του ψυχὴ παρεδίδοτο χωρὶς ἐπιφύλαξιν εἰς τὴν τέρψιν τοῦ αἰσθήματός του. Ἦτο ἀπολαυσις γλυκεῖα δι' αὐτὸν νὰ εὐρίσκειται πλησίον τῆς Ἀνδρομάχης, ν' ἀκούῃ τὴν φωνὴν της, νὰ ἀναπαύῃ τὰ εὐχαριστημένα του βλέμματα εἰς τὸ πρόσωπόν της, εἰς τοὺς ὠραίους προπύκνους ὀφθαλμούς της. Ὑπῆρξε ποτε τρυφερώτερον, ἀθωώτερον εἰδύλλιον; Τί κρίμα ὅτι δὲν ἡδύναντο ἀμέριμνοι καὶ ἀτάραχοι νὰ κρῦψωσι τὴν εὐδαιμονίαν των εἰς τὴν σκιὰν τῶν δασῶν, νὰ ζήσωσι τὸν βίον τῆς φύσεως, μακρὰν τῆς τύχης καὶ τῆς πίσεως τοῦ πολιτισμοῦ, προφυλαγμένοι ἀπὸ τοὺς ταραχώδεις περισπασμούς τῶν παθῶν.

Εἶχον ἤδη προχωρήσει εἰς τόσῃν οἰκειότητα ὥστε νὰ προσαγορευῶνται ἀμοιβαίως χωρὶς τὰς οἰκογενειακάς των ἐπωνυμίας: Mademoiselle Ἀνδρομάχη καὶ Monsieur Rodolphe. Ἀλλὰ καὶ τὸ Mademoiselle καὶ τὸ Monsieur ἤρχιζον ἐνίοτε νὰ λησμονῶνται, καὶ συνώδευεν ἐρῶν θήμα εὐφρόσυνον εἰς τὰς παρείας καὶ τῶν δύο τὸ ἐκφύγον ἀπὸ τὰ χεῖλη Ἀνδρομάχῃ ἢ Ροδόλφῃ. Ὡ εὐτυχής, ἀσυλλόγιστη νεότης! Ἐὰν τῆς καρδίας οἱ παλμοὶ ἦσαν πάντοτε τόσον ἁθῶσι, ἐὰν τῶν παθῶν ὁ ἀναθρασμός δὲν ἐσάλευε περισσότερον τὰς ψυχὰς, ὁποῖα ὅσας ἐν τῇ μέσῃ τῶν τρικυμιῶν τοῦ βίου θὰ ἦτο ἡ περίοδος τοῦ ἔρωτος!

— Δὲν σᾶς ζαλίζει ὅλη αὐτὴ ἡ κίνησις καὶ ἡ βοή, Mademoiselle Ἀνδρομάχῃ, ἡρώτησεν ὁ νέος.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη μειδιῶσα καὶ ἐξακολουθοῦσα νὰ θαυμάζῃ τὰ περὶ αὐτὴν. Δὲν εἶναι ὠραῖα αὐτὰ τὰ ἄνθη;

— Μοῦ φαίνονται ὠραῖα ἀφοῦ σᾶς ἀρέσουν! Πόσον χαίρω, ἐπρόσθεσε, ὅτι ἀγαπᾶτε τὰ ἄνθη.

— Διατί, ἡρώτησεν ἡ Ἀνδρομάχη.

— Διότι εἰς τὸν κήπὸν μας — εἰς τὴν πατρίδα μου, — ἔχομεν τόσα ἄνθη! Εἶναι ὠραῖα ἐκεῖ Mademoiselle Ἀνδρομάχῃ. Φαντασθῆτε δάσος ἐκτεταμένον — ὅλον σκιὰ καὶ σιωπὴ. Πῶς ἤθελα νὰ τὸ ἐβλέπατε, — νὰ σᾶς δεῖξω ἐκεῖ τοὺς ἀγαπημένους περιπάτους τῆς μητρός μου. Πῶς

ἠθέλατε ἀγαπήσει τὴν μητέρα μου, ἂν τὴν ἐγνωρίζατε. Ἦτο τόσο καλὴ, τόσο γλυκεῖα, τόσο εὐγενική. "Ω, πῶς μοῦ λείπει! Δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸ συνειθίσω ὅτι δὲν τὴν ἔχω πλέον. Κάποτε τὴν νύκτα ἐξυπνῶ καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι τὴν ἀκούω νὰ ἐμβραίνῃ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, — αἰσθάνομαι τὸ τρυφερόν της φίλημα εἰς τὸ μέτωπόν μου, — καὶ εἶναι τόσο σκληρόν ἔπειτα νὰ βλέπω ὅτι ἦτο φαντασία!

Ἡ φωνὴ του ἔτρεμε καὶ ἐσκιάσθησαν οἱ ὀφθαλμοί του. Ἡ Ἀνδρομάχη ἐσφίξε ἀκουσίως τὸν βραχίονά του καὶ δάκρυ συμπαθείας ὕγρανε τὸ βλέφαρόν της.

— Κοντά σας λησμονῶ τὴν ἐρημίαν μου, ἐψιθύρισε. Ἀχ, πῶς θὰ σέ ἠγάπα ἡ μητέρα μου! Ἀλλ' ὥσάν νὰ ἐφοβοῦντο καὶ οἱ δύο τῶν τὸν ἑαυτὸν τῶν, ἔσπευσαν ν' ἀλλάξουν ὁμιλίαν.

Πλησίον τῆς Καπνικαρέας, ὅπου τὸ πλῆθος ἦτο πυκνότερον, ἐχωρίσθησαν πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τὴν συνοδείαν τῶν. Ἡ Κυρία Καραπούλου παρεζαλίσθη ἅμα δὲν τοὺς εἶδεν ἐμπρὸς της.

— Τί ἔγιναν, Μιλτιάδης; Παναγία μου! Ποῦ εἶναι ἡ Ἀνδρομάχη; Ἄν τοὺς ἐχάσαμεν θὰ μοῦ ἔλθῃ λιγοθυμιά!

— Ἡσύχασε μαμά, εἶπεν ὀπισθέν της ἡ Ἀνδρομάχη γελῶσα. Μᾶς ἔσπρωξαν ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιον καὶ ἐμείναιμεν ὀπίσω.

Καὶ ἔστρεψε ταχὺ βλέμμα συνεννοήσεως πρὸς τὸν Ροδόλφον ὡς πρὸς συνένοχον.

— Καλὰ Ἀνδρομάχη. Ἐλα τώρα μαζὶ μου, πηγαίνωμεν καὶ ὁ Κύριος Ἐρενστάιν θὰ μᾶς κάμῃ τὴν χάριν νὰ ἔλθῃ ἔπειτα μὲ τὸν Μιλτιάδην νὰ πάρῃ ἓνα καφέν.

Ὁ Ροδόλφος δὲν εἶχε λόγους διὰ νὰ εἶναι δυσηρεστημένος. Ὑπέκυψε ἀγογγύστως εἰς τὴν ἀποπομπὴν του, ἔκαμε βαθεῖαν υπόκλισιν εἰς τὰς δύο κυρίας, μὲ μεδίαμα εὐχαριστήσεως εἰς τὰ χεῖλη, καὶ τὰς εἶδε ἀπομακρυνόμενας δι' ὁδῶν ἡσυχωτέρων.

— Je crois c'est assez, εἶπεν ὁ Μιλτιάδης ἅμα ἔμειναν μόνοι, ἀφοῦ εἰς μάτην ἔρριψε γύρω καὶ πάλιν τὰ βλέμματα πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς δεσποινίδος Περπινιάνης.

Ὁ Ροδόλφος ὁ ὅποιος διεσκέδαζε πάντοτε μὲ τὰ κολοβά γαλλικά τοῦ Μιλτιάδου, παρεδέχθη τὴν γνῶμην του καὶ διασχίσαντες τὸ πλῆθος οἱ δύο ὁμοῦ εὐρέθησαν ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος.

— Νὰ πάρωμεν ἐδῶ ἓνα καφέν; ἠρώτησε γαλλιστὶ ὁ Μιλτιάδης θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ μιᾶς τῶν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου ἐκεῖ τραπέζων ἐνὸς καφενεῖου.

— Ὁχι ἐδῶ. Καλλίτερα εἰς τὴν οἰκίαν σας, εἶπεν ὁ Ροδόλφος γελῶν.

Ἀλλ' ὁ γέλως τοῦ νέου Αὐστριακοῦ δὲν πολύαρεσε εἰς τὸν ὑπολογιστόν. Ἠδύνατο νὰ παρα-

δεχθῇ ὅτι τὰ γαλλικά του δὲν ἦσαν περίφημα, ὄχι ὅμως καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ τοῦ τὰ γελοῦν. Συνωφρυνθὴ καὶ ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν προκλητικῶς. Ἀλλ' ὁ Ροδόλφος μετανοῶν καὶ φοβισμένος ἤρπασε φιλικῶς τὴν χεῖρά του.

— Ὁχι, φίλε μου, μὴ θυμόνης, ἀνέκραξε. Καὶ πλήρης συγκινήσεως — "Ω, ἐπρόσθεσε, ἂν ἤξευρες . . .

Ἀλλὰ πῶς ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν του εἰς τὸν ἀδελφόν τῆς Ἀνδρομάχης ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε μέσον συνεννοήσεως; Τὰ Ἑλληνικά του ἦσαν ὀλιγώτερα ἔτι ἀπὸ τὰ Γαλλικά τοῦ Μιλτιάδου, εἰς δὲ τὰ Γερμανικά αἱ γνώσεις τοῦ γενναίου ὑπολοχαγοῦ περιωρίζοντο εἰς τὸ Trinken Sie Wein καὶ εἰς τὸ Hoch. Ἀλλὰ μ' ὅλας αὐτὰς τὰς γλωσσικὰς δυσχερείας, ἐξηκολούθησε ζωηρὰ ἡ συνομιλία. Ὁ Μιλτιάδης τὰ ἔλεγεν εἰς τὴν γλῶσσάν του, ὁ δὲ Ροδόλφος γαλλιστὶ. Τὰ περισσώτερα ἔμειναν ἀκατάληπτα ἐκατέρωθεν, ἀλλ' ὅμως ὁ Μιλτιάδης ἐντὸς τοῦ κυκεῶνος ἐκείνου κατῴρθησε νὰ συλλάβῃ λέξεις τινὰς πλήρεις σημασίας: Votre soeur, καὶ j'aime, καὶ épouser.

— Τὴν Ἀνδρομάχην θέλει, εἶπε καθ' ἑαυτόν. Καλὸς γαμβρός, ἀλλὰ δὲν θὰ θελήσῃ ὁ θεὸς του. Ἐγὼ ὅμως ἄς δώσω τὴν συγκατάθεσίν μου ὑπὸ ὅρους.

— Vous,—épouser—ma soeur, ἠρώτησε βραδέως, μὲ ὕφος πατρικόν.

— Ναί, ἀνέκραξεν ἐνθουσιῶν ὁ Ροδόλφος. Τὸ ἐπιθυμῶ μὲ ὅλην μου τὴν ψυχὴν!

— Ah! εἶπεν ὁ Μιλτιάδης, καὶ ἐκοντοστάθη, πρὸς μεγάλην τοῦ ἀνυπομόνου μνηστῆρος στενοχωρίαν. Ἐπὶ τέλους ἐπρόσθεσε λακωνικῶς τὸ ἐρώτημα: votre oncle?

Ὁ Ροδόλφος ἀπεκρίθη μὲ χεῖμαρρον διαβεβαιώσεων, ἐκ τῶν ὁποίων οὔτε λέξιν ἐκατάλαβε ὁ Μιλτιάδης. Εὐτυχῶς, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σταδίου εἰσήρχοντο εἰς μίαν τῶν καθέτων ὁδῶν τῶν ἀγροσῶν πρὸς τὸν Λυκαβητόν, συνήντησαν κατὰβαίνοντα ἐκεῖθεν τὸν μικρόν τὸ δέμας Θεμιστοκλῆ, τεντωμένον, κορδωμένον καὶ στολισμένον κατὰ τὸ σύνηθες. Ὁ Μιλτιάδης διέκοψε τὸν δρόμον του δι' ὀρμητικῆς χειρονομίας καὶ τὸν διέταξε νὰ προσέλθῃ ἀρωγός του ὡς διερμηνεύς. Ὁ Θεμιστοκλῆς, υπερήφανος δι' αὐτὴν τοῦλάχιστον τὴν ὑπεροχὴν του ἀπέναντι τοῦ ἀρεϊμανίου πρωτοτόκου του, ἐξεδίπλωσε τὰ γαλλικά του χαιρετῶν χαριέντως τὸν κύριον Ἐρενστάιν καὶ προσφώνων τὰς ὑπηρεσίας του. Οὕτω διελύθη τὸ νέφος τῆς ἀμνηχανίας, — τὸ μέτωπον τοῦ Μιλτιάδου ἐγαλήνηνυσε, καὶ οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ροδόλφου ἐξέφρασαν αἰσθημα ἀνακουφίσεως. Ὁ δὲ μικρός Θεμιστοκλῆς λυγίζων τὸν λαιμόν του, σείων τὴν ράβδον του καὶ μεδιῶν φιλαρέσκως, ἐνόμιζε ὅτι ἐφαίνετο ἀληθὴς παρισινός. Ἀλλ' ὁ Ροδόλφος ἤρχιζε τώρα νὰ συναισθάνεται ἀόριστον αἰ-

σθημα φόβου καὶ ἀνησυχίας. Ἦτο ἄρά γε τόσον βέβαιον ὅτι εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀποφασίσῃ μόνος περὶ τῆς τύχης καὶ τοῦ μέλλοντός του; Ἄλλ' ἦτο τόσον γλυκεῖα καὶ εὐμορφη ἡ Ἀνδρομάχη, καὶ τὴν ἡγάπα τόσον!

Οἱ δύο ἀδελφοὶ κατευχαραστημένοι, πρῶτην δὲ φορὰν εἰς τὴν ζώην των σύμφωνοι καὶ οἱ δύο, ταχθέντες ἐκατέρωθεν τοῦ Ροδόλφου τὸν παρῶ-τρυνον διὰ τοῦ παραδείγματος καὶ ἀνέβαινον οἱ τρεῖς ταχέως τὰς ἀστρώτους ὁδοὺς πηδῶντες τὰ ρυάκια, μέχρις οὗ ἔφθασαν ἐνώπιον τῆς γνωστῆς ὑαλίνης θύρας.

— Μαρία, διέταξεν ὁ Μιλτιάδης. Εἰπέ τῆς μητρός μου νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν σάλαν.

— Κυρία, ὁρίστε εἰς τὴν σάλαν, ἐκραύγασεν ἡ Μαρία κάτω ἀπὸ τὴν θύραν, ἐνῶ τὴν ἔκλειε, καὶ ἀνεσήκωσε τὰ μαλλιά της ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ παρατηρήσῃ καλλίτερον τὸν Ροδόλφον.

— Τὴν Ἀνδρομάχην θέλει, μοῦ φαίνεται, καὶ ὄχι τὴν κυρίαν, ἐψιθύρισε.

Ἡ Κυρία Καραπούλου, ἀσθμαίνουσα καὶ φυσῶσα, ἦλθε ἀπὸ τὴν τραπεζαρίαν, συνοδευομένη ἀπὸ τὴν Ἰουλίαν.

— Δὲν χρειάζεσαι ἐδῶ, Ἰουλία, ἐφώναξεν ὁ Μιλτιάδης.

— Δὲν χρειάζεσαι ἐδῶ, Ἰουλία, ἐπανέλαθε καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπωφελοῦμενος τῆς εὐκαιρίας νὰ ἀποσβολώσῃ τὴν ἀδελφὴν του ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ πρωτοτόκου.

Ἄλλ' ὁ πρωτότοκος δὲν ἐπέτρεπε τὸν σφετερισμὸν ἐξουσίας ἐνώπιόν του, οὔτε ἀνείχετο ἀπηχήσεις τῶν κεραυνῶν του. Ἔστρεψε βλέμμα ὀργίλον πρὸς τὸν Θεμιστοκλῆ, ἀλλ' ἡ παρουσία τοῦ Ροδόλφου κατηύνασε τὴν ἀγανάκτησίν του, καὶ ὅτε οἱ μέλλοντες νὰ συμβῇθῶσι καὶ ὁ ταπεινὸς διερμηνεύς των ἐκάθισαν, τοῦ Μιλτιάδου τὸ πρόσωπον ἐξέφραζε μόνην τὴν γαληνιαίαν ἀξιοπρέπειαν σοβαροῦ οἰκογενειάρχου.

— Ὁ Κύριος Ροδόλφος Ἐρενστάιν, εἶπε, μὰς ζητεῖ τὴν Ἀνδρομάχην.

— Παναγία μου! ἀνέβόησεν ἡ Κυρία Καραπούλου, προσποιουμένη ἐκπληξίν ἄρατον διὰ πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἐπερίμενε πρό ἡμερῶν.

— Λέγει ὅτι ὁ θεῖός του δὲν θὰ κάμῃ δυσκολίας καὶ ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ ἐμπόδιον, ἐπρόσθεσεν ὁ Μιλτιάδης.

— Καὶ ὅτι δὲν τὸν μέλει διὰ προῖκα, διότι εἶναι ἀνεξάρτητος αὐτός, εἶπε καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς, προκαλέσας οὕτω βλέμμα φλογερῶς περιφρονητικὸν ἀπὸ τὸν τουρκομάχον ἥρωα.

— Παναγία μου! Μὲ μεγάλην μου χαρὰν! Ἀγαπητέ μου κύριε Ἐρενστάιν! . . . Εἶναι εὐτυχία μου νὰ σὰς δώσω τὴν Ἀνδρομάχην . . . τὴν κόρην μου.

Καὶ ἐγερεθεῖσα, ἐνηγκαλίσθη καὶ ἐφίλησε ἡχη-

ρῶς τὸν δυστυχῆ Ροδόλφον, ὁ ὁποῖος ἐξαλίσθη καὶ τὰ ἔχασε ἀπὸ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς τοιαύτης μητρικῆς τρυφερότητος, τὴν ὁποίαν ἐπηκολούθησαν γενικαὶ ἐνδείξεις χαρᾶς καὶ ἀγάπης. Ὁ Μιλτιάδης ἔθλιψε τὰς χεῖρας καὶ ἠσπάσθη τὰς δύο παρειὰς τοῦ γαμβροῦ, μετ' αὐτὸν δὲ καὶ ὁ μικρὸς Θεμιστοκλῆς.

— Εἴσθε πολὺ καλοὶ δι' ἐμέ, εἶπεν ὁ Ροδόλφος πλήρης ταραχῆς καὶ συγκινήσεως. Θὰ εἶναι τιμὴ καὶ εὐτυχία μου νὰ φανῶ ἄξιος πάντοτε τῆς ἀγάπης σας.

Ἡ Κυρία Καραπούλου ἐξῆλθε τοῦ δωματίου διὰ νὰ προετοιμάσῃ, κατ' εἰσήγησιν τοῦ Μιλτιάδου, γλυκὰ καὶ ροδόλια, ἐπανῆλθε δὲ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν μετ' τὴν Ἀνδρομάχην.

— Ἀνδρομάχη, ἰδοὺ ὁ σύζυγός σου, εἶπεν ὁ Μιλτιάδης μετ' σχῆμα θεατρικόν.

Ὁ Θεμιστοκλῆς ἐστέναζε βαθέως καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωματίον του ὅπου ἐκλείσθη μεμψιμοιρῶν συλλογίζομενος τὴν νέαν τῆς παρέκει ὁδοῦ καὶ ἤρχισε ἀμέσως νὰ τυραννῇ τὰς χορδὰς τοῦ βιολίου του πρὸς παραμυθίαν τοῦ ψυχικοῦ του ἄλγους. Ὁ Μιλτιάδης νεύσας εἰς τὴν μητέρα του ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς τῆς αἰθούσης, τὸν ἠκολούθησε δὲ καὶ ἡ κυρία Καραπούλου προφασισθεῖσα δῆθεν ὅτι πηγαίνει νὰ φέρῃ τὴν Ἰουλίαν.

Οἱ δύο νέοι ἔμειναν μόνοι, ἐντροπαλοὶ καὶ δειλοί. Τοὺς ἐτρόμαζε τὸ πρῶτον αὐτὸ tête-à-tête. Ἡ Ἀνδρομάχη ἠσθάνετο τὴν καρδίαν της συστελλομένην καὶ ὁ Ροδόλφος ἤκουε τῆς ἰδικῆς του καρδίας τοὺς παλμούς. Τὴν ἐκύτταζε μετ' βλέμμα παρακλητικόν, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ὕψονε τὰ βλέφαρα.

— Ἀνδρομάχη, δὲν μὲ φοβεῖσαι—δὲν εἶσαι πειραγμένη, διότι,—διότι . . .

Ἔτρεμεν ἡ φωνή του καὶ ἐξέφραζε φόβον τὸ βλέμμα του.

— Ὁχι, ὄχι, ἀλλὰ δὲν ἠξέύρω τί νὰ εἰπῶ, καὶ ἐξηκολούθει ἐξετάζουσα τὸ σχέδιον τοῦ τάπητος ὑπὸ τοὺς πόδας της.

— Κύτταξέ με, Ἀνδρομάχη, καὶ εἰπέ . . . εἰπέ μου ἓνα καλὸν λόγον.

Ἦψωσε τοὺς ὀφθαλμούς της, πλήρεις τρυφερότητος.

— Εἰπέ μου . . . ὅτι μὲ ἀγαπᾷς.

— Σ' ἀγαπῶ, εἶπε μετ' γλυκυτάτην ἀφέλειαν.

— Ὡ Ἀνδρομάχη!

Καὶ μὴ δυνάμενος νὰ προσφέρῃ ἄλλην λέξιν τὴν ἐπλησίασε τείνων τὴν χεῖρα. Ἄλλ' ἀπεσύρθη ἐκείνη ὥς νὰ ἐφοβέτο.

— Δὲν μοῦ δίδεις τὸ χέρι σου, Ἀνδρομάχη. Τὸ ἔδωκε δειλῶς, χωρὶς νὰ στρέψῃ πρὸς αὐτὸν τὸ πρόσωπον.

— Πρόφερε τὸ ὄνομά μου, ἀγαπητὴ Ἀνδρομάχη!

— Ροδόλφε, ἐψιθύρισε καὶ τὰ βλέμματά των ἀντικρύστησαν.

Ἐνθαρρυνθεὶς ὀλίγον ἀπὸ τὸ βλέμμα της ἔφερε τὴν χεῖρά της εἰς τὰ χεῖλη του.

— Ἀνδρομάχη μου, σὲ λατρεῖω, ἐψιθύρισε.

Ἀλλὰ βήματα ἤκούσθησαν ἔξωθεν καὶ τοὺς διέκοψαν.

[Ἐπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

ΕΞ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

ΟΙ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ

Ὅλιγοι βεβαίως ἀναγκῶσαι ὑπάρχουσιν οἱ ὅποιοι νὰ μὴ ἡλεκτριζῶνται ἀκούοντες τὴν λέξιν ἑκατομμυριοῦχος. Τίς δὲν ἐπεθύμησε νὰ εἶχεν ἑκατομμύρια καὶ μάλιστα κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν τῆς πεζότητος καὶ τοῦ ὕλισμου; Ὁ ἑκατομμυριοῦχος εἶνε διὰ τοὺς πολλοὺς ὁ εὐτυχέστερος τῶν θνητῶν, ὁ μὴ δυνάς στερούμενος. Τί ἄλλο θέλει ἓνας ἄνθρωπος διὰ νὰ εἶνε εὐτυχής; Οὕτω σκέπτονται οἱ πολλοί.

Ἐν τούτοις καθ' ἡμᾶς οὐδόλως εἶνε εὐτυχία τὸ νὰ εἶνε τις κάτοχος ἑκατομμυρίων. Τουναντίον μάλιστα, θεωροῦμεν τὸν ἑκατομμυριοῦχον ὡς ἀληθῶς δυστυχὴ ἄνθρωπον. Καὶ δὲν γράφομεν ταῦτα διὰ νὰ ἐπαινέσωμεν τοὺς τυχόν «εὐχαριστοῦμένους μὲ τὸ τίποτε» ἢ νὰ παρηγορήσωμεν τοὺς στεναχόμενους ὑπὸ τὸν βαρὺν τῆς φτώχειας ζυγόν, ἀλλ' ἐκ πλήρους πεποιθήσεως στηρίζομένης ἐπὶ πραγμάτων καὶ γεγονότων. Ταῦτα δὲ θὰ παρουσιάσωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ παραδείγματα θὰ ληφθῶσιν ἐκ χωρῶν ξένων, πρῶτον διότι αὐτὰ εἶνε εἰς ἡμᾶς γνωστά καὶ δεύτερον διότι ὁ ἑκατομμυριοῦχος εἶνε παντοῦ ἑκατομμυριοῦχος εἴτε ζῇ ἐν Παρίσις εἴτε ἐν Βερολίῳ εἴτε ἐν Λονδίῳ, εἴτε εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν εἴτε εἰς τὰ ἀρχαῖα Βραζιλίας. Ὁ ἑκατομμυριοῦχος εἶνε πάντοτε ἑκατομμυριοῦχος.

★

Πρωῖαν τινὰ ψυχροτάτην τοῦ χειμῶνος τοῦ 1890 εὐρέθη ἓν τινὶ ὁδῷ τῆς Μόσχας ἐπαίτης παγωμένος ἐκ τοῦ ψύχους, ὁ πρωῖν ἑκατομμυριοῦχος Τόρτζωφ. Κατὰ τὸ ἔτος 1860 ἐκληρονόμησε παρὰ τοῦ πατρὸς του 15 ἑκατομμύρια ρούβλια, εἶχεν ἀνατραφῇ δι' ἐπιμελεστάτης ἀνατροφῆς, ἦτο πνευματώδης καὶ ὠραϊώτατος ἀνὴρ, ἐτελεύτησε δὲ τὸν βίον ὡς μέθυσος ἐπαίτης ζητῶν παρὰ τῶν πρῶν ἀμαξήλατῶν αὐτοῦ καὶ λακέδων ὀλίγα καπνικὰ ὅπως πῆν οἰνόπνευμα. Ἀπασαν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ ἔχασεν εἰς τὸ χαρτοπαίγιον. Ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ νυκτὶ ἐκέρδισεν ἀπ' αὐτοῦ ὁ κόμης Σχερεμετιέβ τρία ἑκατομμύρια φράγκων. Ὅταν ὁ Τόρτζωφ κατεστράφη, ὁ κόμης Σχερεμετιέβ ὥρισε δι' αὐτὸν ἐτήσιον τι εἰσόδημα τὸ ὅποιον ἔπαυσε μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Τότε ὁ Τόρτζωφ ἠναγκάσθη νὰ ἐπατήσῃ καὶ παρεδόθη εἰς τὴν οἰνοπνευματοποσίαν.

Κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1891 ὁ βαρὺν Πέτρος Κάλβε Ρονιάτο κατεδικάσθη ἐν Παρίσις εἰς φυλάκισιν τριῶν ἐτῶν ἕνεκα προδοσίας καὶ ἐπαυελιμημένης ἀπάντης πρὸς κλοπὴν. Ὁ βαρὺν οὐ-

τος εἰκοσιπενταέτης ἐγένετο κληρονόμος πολλῶν ἑκατομμυρίων φράγκων, τὰ ὅποια ἐσπατάλησεν ἐν δικαστήματι ὀκτὼ ἐτῶν εἰς ἵπποδρομίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἦτο ὁ πλουσιώτερος καὶ εὐγενέστερος πάντων. Πτωχὺνας προσεπάθησε νὰ συντηρηθῇ διὰ γυδαίων καὶ δολίων μέσων.

Τῇ 25 Μαρτίου 1891 ἡγκυροβόλησεν ἐν Castle-Garden τῆς Νέας Ὑόρκης γαλλικὸν ἀτμῶπλοιον, φέρον πλῆθος ἀπόρων ἐπιβατῶν. Οὗτοι ἐξελθόντες ἐζήτησαν τὸ μεσιτικὸν γραφεῖον διὰ θέσεις καὶ ἐργασίαν. Μεταξὺ τῶν ἀπόρων τούτων εὕρισκετο καὶ νεαρὸς Ἕλλην ὀνόματι Ἀλκίδης Βαλδώρας, υἱὸς ἑνὸς ἑκατομμυριοῦχου ἐξ Αἰγύπτου ἀποκτήσαντος τὴν περιουσίαν του κατὰ τὴν τομὴν τοῦ ἱσμοῦ τοῦ Σουέζ. Ὁ υἱὸς οὗτος εἶχε κληρονομήσει πρὸ τριῶν ἀρῶν ἐτῶν περιουσίαν ἑννέα ἑκατομμυρίων φράγκων τὰ ὅποια ὅμως ἀπώλεσε τάχιστα εἰς τὸ χαρτοπαίγιον καὶ τὰς ἵπποδρομίας. Ζητήσας θέσιν ἐτοποθετήθη ὡς καθαριστὴς τῶν μαγειρικῶν σκευῶν μεγάλου τινὸς ξενοδοχείου.

Ταῦτα εἶνε παραδείγματα πτωχυνάντων υἱῶν ἑκατομμυριοῦχων κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη. Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γερμανία παράγουσιν ἀδιακρίτως ἑκατομμυριοῦχους διὰ τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας, τούτων δὲ οἱ υἱοὶ καταστρέφονται διὰ τῶν ἑκατομμυρίων. Τὸ δυστύχημα τῶν υἱῶν τούτων εἶνε ὅτι ἐγεννήθησαν ἀπὸ τοιούτους γονεῖς. Ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας διδαχθέντες καὶ πιστεύσαντες ὅτι δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ διδαχθῶσι τι, καὶ ἀκούσαντες παρὰ τῶν κολάκων ὅτι διὰ τῶν ἑκατομμυρίων τῶν ὅλα εἶνε κατορθωτά, μὴ γνωρίζοντες δὲ πόσον δυσκόλως ἀπεκτήθησαν τὰ ἑκατομμύρια ὑπὸ τῶν πατέρων των, ἐξέλαβον τὴν περιουσίαν των ὡς ἀνεξάντλητον καὶ ἐσπατάλησαν αὐτὴν μέχρις οὗ κατήντησαν ἐπαῖται. Ἰσως ἐὰν οἱ υἱοὶ οὗτοι ἐγεννῶντο ἐκ πτωχῶν ἢ ἀπλῶς εὐπόρων γονέων, θὰ ἐγίνοντο ἐπιμελεῖς, ἐγκρατεῖς καὶ χρήσιμοι ἄνθρωποι. Ἦσαν δηλαδὴ ἀπόρροιστοι, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν γονέων των καίπερ ἑκατομμυριοῦχων. Καὶ εἶνε μὲν πολιτικῶς καὶ οἰκονομικῶς εὐτύχημα ἡ τελεία αὕτη ἀσωτεία τῶν υἱῶν τῶν ἑκατομμυριοῦχων, διότι τὸ χρέμα τὸ συνηροισμένον ἓν τινι γωνίᾳ εἰσέρχεται πάλιν εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ βέει εἰς τὰς ἀρτηρίας τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς ἐπικοινωνίας, διότι ἄλλως θὰ συνηροίζετο εἰς τὰς χεῖρας ὀλίγων οἰκογενειῶν, ἀλλὰ ἐνταῦθα γεννᾶται τὸ ἐρώτημα, αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἑκατομμυριοῦχοι οἵτινες συναθροίζουσι καὶ δὲν σπαταλοῦσι τὴν περιουσίαν των εἶνε εὐτυχεῖς; Παντάσιν.

Καὶ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἶνε ἐκτεθειμένοι εἰς τὰ πάθη καὶ τὰς δυστυχίας ἀπραλλάκτως ὅπως ὁ πτωχότερος τῶν ἐπαίτων. Κατὰ τὸ παρελθὸν εθινόπωρον ἀπέθανεν ἐν Ῥώμῃ ἐκ πείνης τραπεζίτης ἔχων τριάκοντα ἑκατομμύρια. Ἦτο ὁ Βάρνιγγ τοῦ Λονδίνου ὁ κάτοχος τῆς διασημοῦ τραπέζης, ἥτις ὅμως καίπερ ἔχουσα τῶσα ἑκατομμύρια ἐχρεωκόπησε. Ὁ τραπεζίτης οὗτος ἔπαυεν ἐκ καρδίου τοῦ στομάχου καὶ ἐπομένως δὲν ἠδύνατο κατὰ τὰς τελευταῖας ἡμέρας τῆς ζωῆς του νὰ καταπῇ ποσὴ τροφήν, διότι καὶ ὁ οἰσοφάγος αὐτοῦ ἦτο φραγμένος. Μάτην προσεκάλουν, διαθέτοντες μέγιστα ποσά, τοὺς διασημότερους τῶν ἱατρῶν ἐκ Φλωρεντίας,